

Γιός γιατρού, ο Σταμάτης Κόκκοτας έφυγε νέος για τη Γαλλία. Για το Παρίσι με την προοπτική, καθώς ς λέγεται, να σπουδάσει γιατρός. Πτυχίο στην ιατρική επιστήμη δεν απέκτησε, αλλά με τρόπο μελωδικό γιάτρεψε, μαλάκωσε πολλές ψυχές από μικρά και μεγάλα βάσανα. Αξιοποίησε το χάρισμα που του χάρισε η φύση και έχοντας δίπλα του δημιουργούς επιπέδου Γκάτσου, Ξαρχάκου, Παπαδόπουλου και Καλδάρα, άφησε σπουδαίες παρακαταθήκες. Για τα καλλιτεχνικά του επιτεύγματα όμως, μίλησαν και έγραψαν άλλοι που τα γνωρίζουν καλά.

Εδώ θα δούμε μια άλλη, ίσως όχι και τόσο γνωστή και σίγουρα κάπως ξεχασμένη πτυχή της ζωής του.

Προς τα τέλη της δεκαετίας του '60, ο Σταμάτης βρισκόταν στο απόγειο της καλλιτεχνικής του καριέρας. Θέση που θα διατηρούσε επί μακρόν. Ήξερε, ήδη, να παίζει άριστα το παιχνίδι της δημοσιότητας. Έτσι, το καλοκαίρι του 1968 δίνει την περίφημη συνέντευξη στον Φρέντυ Γερμανό. Περίφημη, διότι κατά τη διάρκειά της επαναλάμβανε την πρόταση «*Γράφ' το όπως στο λέω*

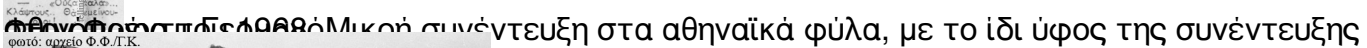
». Λίγους μήνες αργότερα αυτή η φράση έγινε ο τίτλος του επόμενου βιβλίου του Φρέντυ. Όλα αυτά είχαν απογειώσει τη δημοφιλία του σε πρωτοφανή επίπεδα.

Την ίδια εποχή έλκεται από το χώρο των αγώνων αυτοκινήτου. Χώρος μικρός μεν λαμπερός δε εκείνη την εποχή, με μια ιδιαίτερη θέση στην κοινωνία. Σπορ αρκετά αταίριαστο με τα ωράρια και το modus Vivendi ενός καλλιτέχνη, που λόγω επαγγέλματος πήγαινε για ύπνο το ξημέρωμα.

Το θέρος του '68 θα συμμετάσχει στις αναβάσεις Ριτσώνας, Φιλερήμου, στους αγώνες ταχύτητας στη Ρόδο και στην Κέρκυρα. Με μια λευκή e-type. Συλλέγει ισχνά αποτελέσματα αλλά ταυτόχρονα συγκεντρώνει εμπειρίες.

Ιούλιος 1968. Μόλις έχει τερματίσει το σιρκουί στη Ρόδο. Δέχεται την τρυφερή χειρονομία του Σπύρου Τσινιβίδη, Δεξιά ο Μίμης Μαρκομιχελάκης που τον βοήθησε στα πρώτα του αγωνιστικά βήματα. Τη σκηνή αποτυπώνει στο σελιλόιντ ο Νίκος Μαστοράκης αριστερά.

Ο Σταμάτης δεν χάνει την ευκαιρία για μια βόλτα.

